

O feerie postmodernă...

PRINȚUL DIN LACRIMĂ de Radu Macrinici după Mihai Eminescu • TEATRUL TINERETULUI din PIATRA NEAMȚ • Data reprezentației: 11 februarie 1998 • Regia: Anca Maria Colțeanu • Scenografia: Cristian Zamfirescu • Distribuția: Bogdan Talașman (Prințul din lacrimă), Pompiliu Ștefan (Regele), Dorina Haranguș (Regina), Daniel Beșleagă (Primul Călugăr), Gabriel Dușu (Al Doilea Călugăr), Roxana Frunză (Maica Domnului), Mihai Dalu (Isus Christos), Petronela Zurba (Baba), Ioana Flora (Fata Babei), Dan C. Grigoraș (Fiul de Împărat), Ionuț Cucoară (Genarul), Ligia Stan (Fiica Genarului), Gina Gulai (Vrăjitoarea), Andreea Agni (Roaba), Florin Mircea jr. (Alchimistul), Victor Giurescu (Bufonul), Dan Burghilea (Un curtean), Cătălina Rusu (Curtezana), Paul Chirilă (Circarul).

O imagine de basm modern și...

... Ioana Flora și Bogdan Talașman

Prințul din lacrimă

... deopotrivă profană și sacră, într-o montare rafinată a unei regizoare aflate la început de drum, care a colaborat excelent cu o trupă de tradiție și cu un tânăr dramaturg deja renumit.

Studiile recente de eminescologie au acreditat de acum ideea intertextualității îndeosebi a prozei "compilatorului de geniu", în buna tradiție a eclectismului romantic, așa încât demersul postmodernist al filologului Radu Macrinici urmează o cale firească, departe de dorința de a șoca.

Lectura în paralel a celor două texte — cel al lui Eminescu și cel al spectacolului — susține ambițiile tânărului scriitor. Basmul, fixând acțiunea, enunță și tema "teama de Dumnezeu și de muma pădurii", care va fi preluată și prelucrată de Radu Macrinici.

Principalul nucleu de conflictualitate a fost iscat prin materializarea celui alt Fiu al Maicii Domnului, nimeni altul decât Isus Christos, care-i apare protagonistului în vis ca o permanentă raportare la Idealitate, dar și ca avertisment al fatalității. În aventura sa de cunoaștere inițiată, Prințul — denumire generică aleasă în ordinea aceluiasi travaliu de recuperare pentru actualitate (care justifică,

de exemplu, scena orgiei moderne animată, de cântăreți de jazz, trans-sexuali halerine și iluzioniști de tot felul) — are o primă întâlnire cu fratele său de cruce, pe când ambii sunt doar niște copii jucându-se cu lutul căruia Isus îi însuflă viață.

Laitmotivul interogației despre sine e subliniat când protagonistul cugetă împrumutând cuvintele Sărmanului Dionis:

"... Dacă închid un ochi văd mâna mea mai mică decât cu amândoi..." Prin germenul de teatralitate care este iluzia/visul se păstrează reperul unui ev mediu tradițional unde atât cavalierul temerar, cât și fata inocentă caută să descopere ce e dragostea și li se explică: "Iubirea se găsește pretutindeni. Deschide ochii în jurul tău și-o vei vedea la fiecare pas". Drogul ca element locomotor nu e în fond decât o traducere în plan concret (vezi cactusul mexican cu virtuți halucino-gene de care se pomenește în piesă) a puterii fabulosului imaginativ care permitea atingerea Nirvanei. În astfel de momente de transă, eroul are viziuni precum cea a răstignirii lui Isus de către Genar, într-o grădină-cimitir ("Într-o grădină s-a prăpădit omenirea, într-o grădină ea s-a mântuit") sau cea

a "paradei" duhurilor-schelete eliberate din infern prin voința lui Isus.

Meritul esențial al regizoarei este acela de a fi stabilit și respectat o cheie unitară a montării: gestul sacerdotal împlinit cu pietate este amendat printr-o permanentă ironie menită să ferească de alunecarea în ezoterism ori bi-gotism. Reușita vine și din partea distribuției, începând cu Bogdan Talașman. Blondul Făt-Frumos se regăsește polemic în postura acestui interpret de comedie convertit la dramă ori veritabilă tragedie existențială.

Mihai Danu surprinde prin discreta forță de polarizare a atenției în ipostaza Martirului senin. De candoare și tandrețe se bucură și personajul Fetei îndrăgostite și părăsite, căreia Ioana Flora îi conferă gingășie, fragilitate, dar și putere de a îndura.

În replică sincretică la un comentariu sonor insolit, scenografia lui Cristian Zamfirescu alternează cadre de mare austeritate, dominate de un imens crucifix sau de maldăre de cadavre, cu imagini ale unui Eden miraculos în care totul e posibil.

Irina Coroiu